

Сергей Александрович Есенин

Не бродить, не мять в кустах багряных...

Не бродить, не мять в кустах багряных
Лебеде и не искать следа.
Со снопом волос твоих овсяных
Отоснилась ты мне навсегда.

С алым соком ягоды на коже,
Нежная, красивая, была
На закат ты розовый похожа
И, как снег, лучиста и светла.

Зерна глаз твоих осыпались, завяли,
Имя тонкое растаяло, как звук,
Но остался в складках смятой шали
Запах меда от невинных рук.

В тихий час, когда заря на крыше,
Как котенок, моет лапкой рот,
Говор кроткий о тебе я слышу
Водяных поющих с ветром сот.

Пусть порой мне шепчет синий вечер,
Что была ты песня и мечта,
Всё ж, кто выдумал твой гибкий стан и плечи –
К светлой тайне приложил уста.

Не бродить, не мять в кустах багряных
Лебеде и не искать следа.
Со снопом волос твоих овсяных
Отоснилась ты мне навсегда.

1916

Szergej Alekszandrovics Jeszenyin
Bíbor cserje közt ne járj hiába...

Bíbor cserje közt ne járj hiába,
labodának nyomát sem leled.
Kéve-hajad zabszín ragyogása
mindörökre tovatűnt veled.

Bőrdön bogyók bíbor levével
oly varázsos voltál, kedvesem,
mint az alkony rózsaszínű fényben,
s mint a szűz hó, tiszta sejtelem.

Kipergett szemednek gyémántmagva,
halk neved felitta sűrű csend,
ám még sálam ráncába takarva
kis kezed mézlő illatja leng.

Mikor kiscicaként mossa arcát
háztetőn a hajnal hangtalan,
vízimanók széllel szálló hangját
hallom rólad zúgni boldogan.

Kéklő este gyengéden susogja,
te voltál az álom és a dal,
ám ki vállad s termeted csiszolta,
véled-ékes titkokat sugall.

Bíbor cserje közt ne járj hiába,
labodának nyomát sem leled.
Kéve-hajad zabszín ragyogása
mindörökre tovatűnt veled.

1916

Erdélyi Z. János fordítása¹

¹ Erdélyi Z. János fordításai a Napkút Kiadónál megjelenésre előkészített *Falut zengő utolsó dalnok* című könyvkéziratból valók

Szergej Alekszandrovics Jeszenyin

„Mit bolyongjak...”

Mit bolyongjak, bíbor bokrok alját
Mit tiporjam? Eltűnt mind a nyom;
Dús hajad zabkéve-zuhatagját
Vissza már hiába álmodom!

Mint hamvas bogyók pirosuló nedve,
Bőrödön úgy tetszett át a vér,
Szép voltál, mint színes naplemente,
S mint a hó, sugárzó és fehér.

Szemed magva mind kipergett, összeszáradt,
Finom, halk neved elolvadt, mint a hang,
De a sálamból mézillat árad:
Szűzi két kezed nyomán fogant!

Csendes órán, míg a hajnal éled,
S háztetőkön macskaként oson,
Víg manóktól rólad száll az ének
Szép szelíden, szellőhúrokon.

Kéklő esték hadd susogják rólad:
Álom voltál csak, mely bennem élt,
Mégis, aki megálmodta zsenge vállad,
Annak ajka szent titokhoz ért.

Mit bolyongjak, bíbor bokrok alját
Mit tiporjam? Eltűnt mind a nyom;
Dús hajad zabkéve-zuhatagját
Vissza már hiába álmodom!

1915

Galgóczy Árpád fordítása

Отговорила роща золотая...

Отговорила роща золотая
Березовым, веселым языком,
И журавли, печально пролетая,
Уж не жалеют больше ни о ком.

Кого жалеть? Ведь каждый в мире странник –
Пройдет, зайдет и вновь покинет дом.
О всех ушедших грезит конопляник
С широким месяцем над голубым прудом.

Стою один среди равнины голой,
А журавлей относит ветром в даль,
Я полон дум о юности веселой,
Но ничего в прошедшем мне не жаль.

Не жаль мне лет, растраченных напрасно,
Не жаль души сиреневую цветь.
В саду горит костер рябины красной,
Но никого не может он согреть.

Не обгорят рябиновые кисти,
От желтизны не пропадет трава,
Как дерево роняет тихо листья,
Так я роняю грустные слова.

И если время, ветром разметая,
Стребет их все в один ненужный ком...
Скажите так... что роща золотая
Отговорила милым языком.

1924

Már messzebongtak...

Már messzebongtak aranylón a berkek,
vidám, nyírfácskás nyelvük néma rég,
s a darvak, akik búsan útra keltek,
nem szomorkodnak többé senkiért.

Bánkódni? Hisz' a sok-sok vándor-ember
megy, visszatér, majd ismét búcsut int.
Eltávozotról álmodik a kender,
míg kék tavon a Hold sarlója ring.

Egyedül állok, körben pusztasíkság,
a szél viszi a darvakat tova,
a víg ifjúkort emlékeim hívják,
nem bánok semmit múltamból soha.

Nem kár az elfecsérelt annyi évért,
nem kár, hogy lelkem orgonája nyílt,
a vörös berkenye máglyája ég még,
de kár, hogy immár senkit nem hevít.

Berkenye fűrtje nem parázslék régen,
füvet nem hullajt őszi sárgulat,
amint fa ejti lombját halk-szelíden,
úgy hullatom le sok bús szavamat.

S ha az idő, melyet a szél terelget,
őket fölös halomba söpri még...
csak azt mondjátok: aranylók a berkek...
nyírfácska-édes nyelvük néma rég.

1924

Erdélyi Z. János fordítása

„Már nem suttog az erdő sűrű mélye...”

Már nem suttog az erdő sűrű mélye,
Arany nyírfák víg hangja elcsitult,
S a darvak, búsan szállva messze délre,
Nem bánnak senkit, nem kísért a múlt.

Kiért bánkódjanak? Hisz mind a vándor –
Megjön, betér, majd ismét útra kél.
A kenderföld mereng az elmúlásról,
S kék tó fölött hatalmas Hold henyél.

Magam vagyok kietlen pusztaságban,
Fent darvak szállnak szellő-szárnyakon;
Eszembe jut gondatlan ifjuságom,
De nem sajnállok semmit múltamon.

Sem titeket, ti léha ifjú évek.
Se lelkem hófehér virágait.
A kertben rőten égő berkenyének
Szép lángja többé senkit sem hevít.

Nem égnek el a rojtos vékony ágak,
S a hervadt fű is épen megmarad,
Mint halvány képe halk lombhullatásnak,
Csöndes szavak hagyják el ajkamat.

S ha egyszer majd a kóbor szél szeszélye
Egy hasztalan halomba söpri mind,
Mondjátok azt... az erdő sűrű mélye
Halk dalt dalolt és elcsitult megint.

1924

Galgóczy Árpád fordítása

Какая ночь! Я не могу...

Какая ночь! Я не могу...
Не спится мне. Такая лунность!
Еще как будто берегу
В душе утраченную юность.

Подруга охладевших лет,
Не называй игру любовью.
Пусть лучше этот лунный свет
Ко мне струится к изголовью.

Пусть искаженные черты
Он обрисовывает смело, –
Ведь разлюбить не сможешь ты,
Как полюбить ты не сумела.

Любить лишь можно только раз.
Вот оттого ты мне чужая,
Что липы тщетно манят нас,
В сугробы ноги погружая.

Ведь знаю я и знаешь ты,
Что в этот отсвет лунный, синий
На этих липах не цветы –
На этих липах снег да иней.

Что отлюбили мы давно,
Ты – не меня, а я – другую,
И нам обоим все равно
Играть в любовь недорогою.

Но все ж ласкай и обнимай
В лукавой страсти поцелуя,
Пусть сердцу вечно снится май
И та, что навсегда люблю я.

30 ноября 1925

Micsoda éj!...

Micsoda éj! Kín körme tép.
Álom se jó. A Hold varázsa.
Akárha emlékezne még
lelkem a vesztett ifjuságra.

Hűlt éveim társnője, te,
játék helyett ne mondj szerelmet.
Inkább a holdfény özöne
áztassa nyughelyét fejemnek.

Rajzolja csak ki élesen
torzult vonásaim az éjjel,
hisz nem tudsz meggyűlölni sem,
aminthogy szerelmet sem érzel.

Szeretni csak egyszer szabad.
Ezért nem izzít szenvedélyed.
A hárs hiába hívogat,
ha csüdjé hóbuckába mélyed.

Hiszen tudod s én is tudom,
e kéklő holdas fény-tükörben
az nem virág az ágakon,
de hó és dér a fákra nőtten.

Vad lángolásunk messze száll.
Tiéd kihunyt, én másra vágyom.
Közömbösek vagyunk mi már,
megunt szerelmünk szörnyű járom.

Azért ölelj, becézz tovább
ravaszdi csókok mámorával,
szívem éldelje májusát
egy lány örök szerelme által.

1925. november 30.

Erdélyi Z. János fordítása

„Micsoda holdas éjszaka...”

Micsoda holdas éjszaka!
A két szememre nem jön álom.
Ma mintha szárnyat bontana
Rég elpazarlott ifjúságom.

Húlt éveim társnője, te,
Ne hívd játékunk szerelemnek,
Inkább a Hold ragyogja be
Hús vánkösát forró fejemnek.

És eltorzult vonásaim
Rajzolja, húzza csak ki bátran,
Te nem csalod meg álmaim,
Hiszen sosem voltál a társam.

Szeretni csak egyszer lehet,
Lángolni hát hiába vágyunk;
A hárs hiába integet,
Ha térdig hóban áll a lábunk.

Hiszen tudod, s én is tudom:
Hogy e kék fényű holdvilágban
Nincs már virág a hársakon –
Csak hóban állnak s zúzmarában.

S hogy mind a ketten más iránt
Lobogtunk, s szívünk jéghideg lett,
Nyugodtan játszhatjuk tehát
Ez olcsó és üres szerelmet.

Becézz, ölelj hát szüntelen,
Csalárd csókban fűrösztve testem. –
Álmodjon májusról szívem,
S az egyetlenről, kit szerettem.

1925

Galgóczy Árpád fordítása